

Jánosi Sándor
A CSÖND IMÁJA

Válogatott versek
(2012-2017)

UNDERGROUND KIADÓ

Ars Poetica

Minden vagyonom
inkább szemérem,
sorok közt hagyom.
Lám, ez nem érdem.

Vérem hát legyen
papíron tinta,
tintavéremem
a sorsba írva.

Maradok költő,
mindent felöltő
és szóhalhatatlan,

hogyan rabságejtett
gyarló lelkem így
legyen majd szabadabb!

Húsvét előtt

Nagyok bennünk a Júdás-örömök,
harminc ezüstért szerzett károgoások.

Testünk csupán keserű kölcsönbörtön,
elporlad majd a hajnaláruláson.

Lélekrezonanciáink kárhozott
latorbűnök tövis kálváriája.

Nehéz kereszt súly van a vállamon.
Krisztussal megyek a Golgotára.

Távolodom

Egyre hosszabbak az éjszakák nélküled,
s fáradtabbnak tűnnek a mozdulataim.
Magányban eltöltött ébredező órák,
szertefoszlott képzetem pillanatai.

Táguló artériáim egyre nyúlnak,
mint a galaxisok sűrű anyagai,
vérköröm testemből kilépve kifolynak,
és medrében keres tétován valakit.

Itt várok vén szobám falai közt zárva,
fejemben keringesz, mint az egykori láz,
emlékedtől jajdulva megremeg lábam,
s lettél ősz kertjébe felejtett néma gyász.

Nem maradt reményem mély börtönökben
ül,
hol nem ér el egykor simogató kezed,
már lassan feledésbe merül a sorsom,
lágyan arcomról a ködfátyolt letépve

tátongó, kietlen úr lett a valóság.
Sóhajok hídján csörtetett néma ajkam,
távolodva tőled könnyebbnek tűn' minden,
otthonra leltem benned, hitvesem: *Éjszaka*.

Százegy...

Ne fuss el tőlem. Százegy az ölelés.
Százegy, a hűségbe zárt lakat.
Mérhetetlenül felcsengett százegy éj,
viszonzatlan, százegy akarat.

Porcsepp és tajték. Százegy fodros hullám.
Hitványul itt hagyott százegy nap.
Százegy szerelemből lett sosincs-márvány,
a megfagyott, százegy jégdarab.

Felöltő-magányunk hát rongyászakadt,
s százegyszer konokul csodálom,
lidércfény kendőzetlen ege alatt,
hogy bőrünkhöz vérvíz reá folyt.

De mi végleg százegy Csók-tengerből lett,
már százegy onnan a túlsó part,
futó vágyunk elcsitulva szendereg,
s bennünk százegy lélek szomjan halt.

Kórház-csönd

- Nagymamám kórházi ágyánál -

Ott fekszik magatehetetlenül,
sokat görnyedt fájó hátán,
sterilizált körötte a bús csönd,
beoltották szuszogását.

Mint a gyertya, úgy fogy el a teste,
szinte reá sem ismerek,
üres tekintete semmibe néz,
akár egy riadt kisgyerek.

A kórház falak érzik fájdalmát,
az ódon csempe felzokog,
asztalán gyűszűnyi ebédje közt
morfium-gyógyszeres dobozok.

Szemem villantásával üdvözlöm.
Talán sejti, hogy én vagyok.
Szürkehályoggal teli szemében
csillagként egy könnycsepp csorog.

Meggyötört arca megremegett,
rajta az alkony csontosult,
ráncait, hogy zokogásba átvigye,
álmaiban is csak csöndben aludt.

Nem olyan régen még műtötték.
Karjában az infúzió,
érszűkített lábait levették,
elém már többet nem topog

